

ρισε, ἔρχεται τὲς πιὸ πολλὰς φορὰς ἀπ τούς ἀποτυχημένους. Κι αὐτός, ἕνας ἀπ αὐτούς, ἀδιάκοπα πλούσιες φέρνει στὸ Ναὸ τῆς Θυσίας».

* * *

Ἐνα βράδυ, ὅταν τὸ λυκόφως ὀλοένα γινόταν πιὸ ἀμυδρό, γιὰ ν' ἄρτουν τὰ σκοτάδια, δυὸ ἄνθρωποι, δυὸ σκιές, περπατοῦσαν στὴ μεγάλη δεινροστοιχία.

— Τέλειωσε πιά γιὰ μένα τὸ ὄρειο ὄνειρο, ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Καὶ βρέθηκες στὰ ὅσα γιὰ σένα σκληρά, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

— Ναί, μὰ τώρα πού ἄρχισα τὸν ἄγνωστο δρόμο, πάρε με πιά γιὰ πάντα κοντά σου. Βοήθησέ με, τὰ βήματά μου νὰ σύρω, στὸν καινούργιο δρόμο.

Κι οἱ δυὸ σκιὲς φάνηκαν σφιγκταγκαλιασμένες τραβόν-κάτω ἀπ τὰ δένδρα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ

ΣΙΓΟΜΙΛΗΜΑΤΑ

III

Μιάς στιγμῆς στοχασμός, μιὰ σιγή, ἕνα βλέμμα, τὰ μάτια πού ρωτοῦν δίχως νὰ καρτεροῦν ἀπάντηση καὶ κεῖνα πού γελοῦν γιὰ νὰ μὴ φανοῦν πὼς κλαῖνε,

Ἄλλα τὰ αἰσθήματα — οἱ ἔγνοιες κι οἱ καῦμοί, τὰ ὄνειρατα κι οἱ σκέψεις — πού ἴσαμε χθὲς ἀποτελοῦσαν κεῖνο πού ὀνομάζαμε ἀγάπη,

Θὰ σβύσουν καὶ θὰ χαθοῦν ὅπως σβύνουν τὰ χεριά πού ἤρεμα ἐφώτιζαν μιὰ θεία λειτουργία.

Μὰ μέσα μου μὲ μιὰ λεπτὴ συγκίνηση, — τὴν ἴδια πού μοῦ ἄφησε ἕνα μικράκι πεῦκο σὲ μιὰ καταγίδα σὰν ἐφοβόμουν μήπως τὸ ξεριζώσει ὁ ἄγριος ἀέρας — ἀναπολῶ τὸ πρῶτο σφύξιμο τῶν χερσιῶν μας ὅταν κρυφᾶ εἶχαμε συνατηθεῖ καὶ τρέμω μήπως κι αὐτὴ ἢ θύμηση ἀκόμη χαθεῖ.

VIII

Εἶχες λυμένα τὰ ξανθὰ μακριὰ μαλλιά σου κι ὅπως
ἔσκυβες γυμνὴ νὰ τὰ χτενίσῃς τὰ στήθια σου ἐγράφουνταν
μὲς στὸ κενὸ σὰ δυὸ βαρυνὰ φυτὰ τῶν τροπικῶν παχυνὰ ἀπὸ
λευκοὺς χυμοὺς.

Ἡ ὄψη σου ἀχτένιστη ὅπως ἦσαν μοῦ θύμησε καιροὺς
παλιούς σὰν ξάφνου περνώντας ὁ πρωτόγονος μπρῶς σ'
ἓνα σπήλιο καὶ βλέποντάς σε θὰ χίμιζε μὲ βέβηλη ὄσμη
καὶ πυρωμένο πόθο.

Κι ἐνῶ σὺ θὰ στέναζες κάτω ἀπ τὸ βάρος γεμίζοντας
τὸ σπήλιο μὲ τὴν ὄσμη τῆς σάρκας τῆς ζεστῆς,

Εἶδα τὸν ἑαυτὸ μου, σάπιο ἀπὸ πολιτισμὸ, τὰ
δυνατὰ ἀγκαλιάσματα νὰ τὰ περιφρονεῖ ζητόντας μιὰν
ὕπερτερη κι ἀρρωστημένη ἡδονή.

XI

Μακρυνά, μέσα στὴ νύχτα σὰ λησμονημένη, σὰν πεθα-
μένη, ἢ κουρασμένη πολιτεία ἠσυχάζει...

Τίποτε δὲν προδίνει τόσες ψυχὲς ποὺ ζοῦν, ποὺ χαί-
ρονται καὶ ποὺ πονοῦν...

Τίποτε...

Παρὰ μόνο κοντὰ στὴ θάλασσα τὴν ἀκούραστη, ἓνας
φάρος ἀδιάκοπα καλεῖ τοὺς ταξιδιωτὲς ν' ἀρθοῦν κι αὐτοὶ
στὴν κουρασμένη πολιτεία ποὺ τὴ νύχτα ἠσυχάζει

σὰ λησμονημένη

σὰν πεθαμένη.....

ΠΟΛΥΣ ΜΟΔΙΝΟΣ